

จุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง ฉบับที่ ๑๐ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๘

จุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับนี้ขอเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย
ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมได้ที่เว็บไซต์ของส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

“ร่วมดำเนินการทางวินัยหลายขั้นตอน” ขัดหลักความเป็นกลางหรือไม่ ?

“หลักความเป็นกลาง” ถือเป็นหลักกฎหมายทั่วไปในการพิจารณาทางปกครองที่สำคัญประการหนึ่ง โดยมีการนำมาบัญญัติและรับรองไว้เป็นลายลักษณ์อักษรปรากฏอยู่ในมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติ
วิธีการปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อันเป็นหลักประกันเพื่อให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทำการพิจารณา
ทางปกครองในเรื่องนั้นๆ อย่างเป็นธรรม ปราศจากความอคติและความลำเอียง รวมทั้งจะต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์
และกระบวนการตามที่กฎหมายกำหนด โดยมีอาจดำเนินการตามอำเภอใจได้

การพิจารณาทางปกครองที่ไม่เป็นกลางตามนัยยะแห่งบทบัญญัติดังกล่าว จะถือเป็นการดำเนินการ
ที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้ และมีผลให้คำสั่งทางปกครอง
ที่ออกมานั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย อาจนำมาสู่การฟ้องร้องเป็นคดีต่อศาลปกครองได้

ทั้งนี้ ที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด (ครั้งที่ ๑๗/๒๕๖๕ วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕)
ได้มีมติเกี่ยวกับกรณีเจ้าหน้าที่คนเดียวกัน (ผู้มีอำนาจพิจารณาทางปกครอง) มีส่วนร่วมในการพิจารณาทางปกครอง
เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย การลงโทษทางวินัย หรือการทบทวนคำสั่งลงโทษทางวินัยเจ้าหน้าที่ (ผู้ถูกกล่าวหา)
ในหลายขั้นตอน ที่ถือว่าเป็นกรณีมีเหตุอื่นใดซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง
ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวหรือไม่ นั้น สรุปใจความสำคัญได้ดังนี้

๑. ในขั้นตอนการสืบสวนข้อเท็จจริงและการสอบสวนทางวินัย คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง
จะมีหน้าที่รวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเบื้องต้น แล้วเสนอผลการสืบสวนว่าสมควรดำเนินการทางวินัย
ต่อไปหรือไม่ ส่วนคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยจะมีหน้าที่แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน แล้วรายงาน
ผลการสอบสวนว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ เป็นกรณีใด และควรได้รับโทษสถานใด จะเห็นได้ว่า
มีบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน ลำพังเพียงแค่การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่คนเดียวกันในทั้งสองขั้นตอนข้างต้น
ยังไม่อาจถือได้ว่าเป็นเหตุที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง

๒. ในขั้นตอนการพิจารณาผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย กรณีที่เจ้าหน้าที่
ผู้ซึ่งเคยเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมาก่อน ได้เข้าร่วมประชุม อ.ก.พ. เพื่อพิจารณาตรวจสอบ
การสอบสวนทางวินัยและพิจารณาความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ตลอดจนพิจารณาตรวจสอบ
รายงานผลการสอบสวนของคณะกรรมการดังกล่าว เพื่อมีมติเห็นชอบให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุมีคำสั่งลงโทษทางวินัย
ย่อมเป็นเหตุที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง

๓. ในขั้นตอนการพิจารณาทบทวนคำสั่งลงโทษทางวินัย กรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งเคยเป็น อ.ก.พ.
ทำหน้าที่พิจารณาการกระทำ ฐานความผิด และอัตราโทษ เมื่อต่อมาได้เข้าร่วมประชุมในคณะกรรมการวินิจัย
อุทธรณ์ เพื่อพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษเรื่องเดียวกันนั้น ย่อมเป็นเหตุที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การ
พิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง

กรณีปัญหาเรื่องความเป็นกลางของเจ้าหน้าที่ที่กล่าวมานี้ถือว่าเป็นปัญหาอันเกี่ยวข้องด้วยความสงบ
เรียบร้อยของประชาชนที่ผู้ฟ้องคดีสามารถยกขึ้นกล่าวอ้างในชั้นอุทธรณ์หรือศาลปกครองสูงสุดสามารถหยิบยก
ขึ้นวินิจฉัยเองได้

จุลสารฉบับนี้ ได้นำประเด็นปัญหากรณีเจ้าหน้าที่มีส่วนร่วมในการพิจารณาทางปกครองเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยหลายขั้นตอนมาฝากทุกท่าน ซึ่งคดีนี้นับว่าสนใจเพราะมีใช้กรณีดังเช่นที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดได้วางแนวทางไว้แต่เป็นเรื่องของการที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้ออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และต่อมาได้เป็นประธาน อ.ก.พ. ร่วมพิจารณาผลการลงโทษทางวินัย และเป็นผู้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยด้วย เช่นนี้...จะถือได้ว่าเป็นเหตุที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางหรือไม่

มูลเหตุของข้อพิพาทคดีนี้เกิดขึ้นจาก... นายกังฉินรับราชการตำแหน่งเจ้าพนักงานป่าไม้ ระดับชำนาญงาน สังกัดกรมป่าไม้ ถูกร้องเรียนว่ามีพฤติกรรมไม่ปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายและเข้าข่ายทุจริต เช่น นำของกลางไปบริจาคหรือให้ผู้อื่นเช่าเพื่อใช้ประโยชน์โดยไม่ได้รับอนุญาต มีการมอบของกลางคืนให้เจ้าของในระหว่างที่คดียังไม่ถึงที่สุด รวมทั้งมีการทำสัญญาจ้างเฝ้ารถยนต์ของกลางโดยไม่ได้รับอนุมัติ ผู้อำนวยการทรัพยากรป่าไม้ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง โดยสืบสวนเบื้องต้นแล้วสรุปได้ว่าข้อร้องเรียนบางกรณีมีมูลความจริง

เมื่อกรณีมีมูลและได้รับหนังสือขอให้ตรวจสอบเรื่องดังกล่าวจากผู้ตรวจการแผ่นดิน อธิบดีกรมป่าไม้ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ซึ่งมีความเห็นว่ากระทำความผิดจริงโดยพฤติการณ์ของนายกังฉิน ทำให้กรมป่าไม้ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง เห็นควรปลดออกจากราชการ แต่เมื่อคณะอนุกรรมการสามัญประจำกรมป่าไม้ (อ.ก.พ. กรมป่าไม้) พิจารณาแล้วได้มีมติไล่นายกังฉินออกจากราชการ **อธิบดีกรมป่าไม้จึงมีคำสั่งลงโทษไล่นายกังฉินออกจากราชการ** ฐานไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ และฐานอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

นายกังฉินยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ซึ่งพิจารณาอุทธรณ์แล้วมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ แต่นายกังฉินไม่เห็นด้วย โดยเห็นว่าการออกคำสั่งลงโทษไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนด เนื่องจากผู้อำนวยการสำนักฯ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของตน ไม่มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง อีกทั้ง อธิบดีกรมป่าไม้ซึ่งเป็นผู้ออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และต่อมาก็ได้เข้าประชุมในฐานะ อ.ก.พ. กรมป่าไม้ โดยทำหน้าที่ประธานการประชุมพิจารณาผลการสอบสวนทางวินัย จึงย่อมเป็นเหตุอันมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง อันจะทำการพิจารณาทางปกครองในเรื่องนั้นไม่ได้

นายกังฉินจึงยื่นฟ้องอธิบดีกรมป่าไม้และ ก.พ.ค. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ตามลำดับ) **ต่อศาลปกครองสูงสุด** เพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่นายกังฉินออกจากราชการ เพิกถอนมติ อ.ก.พ. กรมป่าไม้ และคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. รวมทั้งขอให้ตนกลับเข้ารับราชการตามเดิม

คดีนี้... มีประเด็นปัญหาเพียงว่า การที่อธิบดีกรมป่าไม้มีคำสั่งลงโทษไล่นายกังฉินออกจากราชการเป็นไปโดยถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้และขัดหลักความเป็นกลางหรือไม่?

โดยมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาก่อนว่า การที่ผู้อำนวยการสำนักฯ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงโดยไม่มีอำนาจ และต่อมากลุ่มกรรมการสอบสวนทางวินัยได้นำเอาพยานหลักฐานที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้มา มาใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนทางวินัย ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่?

ประเด็นนี้ ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้อธิบดีกรมป่าไม้ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งบรรจุจะไม่ได้เป็นผู้ออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง แต่ในการดำเนินการทางวินัยนั้น ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวไม่จำเป็นต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงก่อนก็ได้ หากเห็นว่ามีมูลที่ควรกล่าวหาว่ามีการกระทำความผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว (สามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้เลย) ตามมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่ออธิบดีกรมป่าไม้ได้รับหนังสือจากสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินและเห็นว่ากรณีมีมูลจึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย อันเป็นกรณีที่มีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา และผู้บังคับบัญชาพิจารณาในเบื้องต้นแล้วเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ามีการกระทำความผิดวินัย จึงย่อมมีอำนาจดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีได้ทันที โดยไม่จำเป็นต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ดังนั้น แม้คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงจะไม่ได้แต่งตั้งโดยอธิบดีกรมป่าไม้ ก็ไม่เป็นสาระสำคัญถึงขนาดที่จะทำให้การดำเนินการของคณะกรรมการดังกล่าวนี้เสียไป

นอกจากนี้ การที่ผู้อำนวยการสำนักฯ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้รับหนังสือร้องเรียนจากเจ้าหน้าที่ประจำหน่วยป้องกันรักษาป่า จำนวน ๘ คน ขอให้ตรวจสอบกรณีผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าว ถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในการสืบหาข้อเท็จจริงเบื้องต้นเพื่อที่จะได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งบรรจุทราบและดำเนินการทางวินัยโดยเร็วด้วยความยุติธรรม และความปราศจากอคติตามมาตรา ๙๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

ส่วนการที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนำถ้อยคำพยานทั้ง ๘ ราย ที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้จากการสืบสวนมาใช้เป็นพยานหลักฐาน และต่อมาก็ได้มีการเรียกพยานดังกล่าวมาให้ถ้อยคำ ซึ่งต่างก็ยืนยันข้อเท็จจริงตามเดิม รวมถึงเรียกพยานอื่นๆ มาให้ถ้อยคำนั้น เมื่อการสอบสวนวินัยเป็นการพิจารณาทางปกครอง ซึ่งเจ้าหน้าที่อาจตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสมในเรื่องนั้นๆ โดยไม่ต้องผูกพันอยู่กับคำขอหรือพยานหลักฐานของคู่กรณี และแสวงหาพยานหลักฐานตามที่เห็นว่าจำเป็นแก่การพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้ ตามมาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ดังนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนำพยานหลักฐานที่ได้จากพยานทั้ง ๘ ราย มาใช้ประกอบการพิจารณาความผิดของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นไปโดยชอบแล้ว

สำหรับประเด็นปัญหาหลักของคดีที่ว่า การที่อธิบดีกรมป่าไม้ซึ่งเป็นทั้งผู้บังคับบัญชาที่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และเป็นกรรมการ อ.ก.พ. กรมป่าไม้ ทำหน้าที่ประธานในการประชุมโดยที่ประชุมได้มีมติให้เปลี่ยนโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกเป็นไล่ออกจากราชการ ถือเป็นเหตุที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางหรือไม่?

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ประสงค์ให้ใช้บังคับแก่กรณีที่เจ้าหน้าที่มีดุลพินิจโดยแท้จริงในการใช้วิจารณ์ของตนเพื่อวินิจฉัยและตัดสินใจใช้อำนาจในทางใดทางหนึ่ง หลังจากรับฟังข้อเท็จจริงอย่างรอบด้านตามเจตนารมณ์ของทางกฎหมายแล้ว มิได้ประสงค์ให้ใช้แก่กรณีที่เจ้าหน้าที่ไม่อาจใช้ดุลพินิจในการพิจารณาทางปกครองด้วยเหตุที่เป็นอำนาจผูกพันให้ต้องออกคำสั่งไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่กำหนดอำนาจหน้าที่ไว้ให้ต้องกระทำ

เมื่อมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ บัญญัติให้อธิบดีเป็นประธานของ อ.ก.พ. กรม โดยตำแหน่ง อธิบดีกรมป่าไม้จึงมีอำนาจที่จะเข้าร่วมการประชุม อ.ก.พ. กรมป่าไม้ ได้ ประกอบกับข้อ ๕๖ (๒) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ กำหนดว่า ไม่ว่าอธิบดีกรมป่าไม้

จะเห็นด้วยกับคณะกรรมการสอบสวนหรือไม่ก็ตาม ให้มีหน้าที่ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กรมป่าไม้พิจารณา ดังนั้น การที่อธิบดีกรมป่าไม้ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กรมป่าไม้พิจารณา ถือเป็นกรณีที่ต้องสั่งและดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย โดยไม่มีดุลพินิจที่จะตัดสินใจว่าจะส่งหรือไม่ส่งได้อีก อันเป็นอำนาจผูกพันให้ต้องสั่งการหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น ทั้งนี้ อ.ก.พ. มีมติเป็นประการใดให้อธิบดีกรมป่าไม้ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุดำเนินการสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น

ในชั้นนี้อธิบดีกรมป่าไม้มีการปฏิบัติหน้าที่แยกเป็น ๒ ส่วน คือ ส่วนที่ ๑ การปฏิบัติหน้าที่ในฐานะ อ.ก.พ. กรม โดยไม่มีดุลพินิจในการวินิจฉัยหรือตัดสินใจในการพิจารณาทางปกครองได้แต่ส่วนที่ ๒ ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุ โดยมีเงื่อนไขที่ระบุไว้ในกฎหมายว่าจะต้องสั่งให้เป็นไปตามมติ อ.ก.พ. กรม ซึ่งเป็นอำนาจผูกพันที่อธิบดีกรมป่าไม้ไม่อาจสั่งการให้แตกต่างไปจากมติของ อ.ก.พ. กรม ได้

แม้อธิบดีกรมป่าไม้จะเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี กรณียังถือไม่ได้ว่าเป็นเหตุที่มีสภาพร้ายแรงถึงขนาดที่จะทำให้การพิจารณาทางปกครองของอธิบดีกรมป่าไม้ไม่เป็นกลาง การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นไปโดยถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนและวิธีการ อันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนั้น คำสั่งที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการและคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์จึงชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ พบ.๑๑/๒๕๖๗)

คดีนี้... ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยวางหลักให้เกิดความชัดเจนในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่คนเดียวกัน ซึ่งมีอำนาจดำเนินการทางวินัยในหลายขั้นตอน หรือเรียกได้ว่าสวมหมวกหลายใบ กรณีที่จะถือว่า มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางหรือไม่ จำต้องพิจารณาว่าขั้นตอนที่ทำหน้าที่นั้น เจ้าหน้าที่ผู้นั้นมีดุลพินิจโดยแท้จริงในการใช้วิจารณญาณของตนเพื่อวินิจฉัยและตัดสินใจใช้อำนาจในทางใดทางหนึ่งหรือไม่ ถ้าเจ้าหน้าที่คนเดียวกันใช้อำนาจดุลพินิจเพื่อวินิจฉัยและตัดสินใจใน ๒ ขั้นตอน เช่น เจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งเคยเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมาก่อน และต่อมาได้เข้าร่วมประชุม อ.ก.พ. เพื่อพิจารณาตรวจสอบการสอบสวนทางวินัย เพื่อมีมติเห็นชอบให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุมีคำสั่งลงโทษทางวินัย ถือว่าเป็นเหตุที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง

ส่วนกรณีตามพิพาท กฎหมายกำหนดให้ผู้บังคับบัญชา (อธิบดีกรมป่าไม้) ซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย (มิได้ร่วมเป็นกรรมการฯ) และยังคงกำหนดให้ไม่ว่าอธิบดีกรมป่าไม้จะเห็นด้วยกับคณะกรรมการสอบสวนหรือไม่ มีหน้าที่ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กรมป่าไม้พิจารณา เป็นกรณีที่ต้องสั่งและดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายกำหนด แม้ต่อมาอธิบดีกรมป่าไม้จะได้เข้าร่วมประชุม อ.ก.พ. กรม ซึ่งเป็นขั้นตอนการพิจารณาบทลงโทษทางวินัย ก็ถือไม่ได้ว่าเป็นเหตุที่มีสภาพร้ายแรงถึงขนาดที่จะทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง เนื่องจากมิใช่กรณีเจ้าหน้าที่คนเดียวกันใช้อำนาจดุลพินิจเพื่อวินิจฉัยและตัดสินใจใน ๒ ขั้นตอน

ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าอำนาจดุลพินิจย่อมสามารถวินิจฉัยหรือตัดสินใจตามวิจารณญาณของตนได้ ซึ่งแตกต่างจากอำนาจผูกพันที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายโดยมีอาจปฏิบัติหรือมีดุลพินิจเป็นอย่างอื่นได้ การที่เจ้าหน้าที่คนเดียวกันใช้อำนาจผูกพันที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายในชั้นแรก และต่อมาใช้อำนาจดุลพินิจวินิจฉัยหรือตัดสินใจในการดำเนินการทางวินัยในเรื่องเดียวกัน ย่อมไม่ขัดต่อหลักความเป็นกลางด้วยประการฉะนี้